

TEOLOG O ZNACZENIU IMPRIMATUR I NIHIL OBSTAT NADANYCH ORĘDZIOM „PRAWDZIWE ŻYCIE W BOGU”

W tym szczególnym dniu 13 maja 2017 r. pragnę podjąć temat aktualnego stanowiska Kościoła katolickiego wobec prorockich objawień Boga udzielanych Vassuli Rydén opublikowanych pod tytułem „Prawdziwe Życie w Bogu”. Aktualne stanowisko można podsumować w następujących pięciu punktach:

- 1) Prorockie objawienia PŻwB posiadają *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego – tj. oficjalne kościelne pieczęcie aprobaty.
- 2) *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Kościoła stanowią wykonywanie jego Urzędu Nauczycielskiego.
- 3) Kościół wymaga od wiernych chrześcijan „trwania w religijnej uległości”¹ przy nauczaniu Urzędu Nauczycielskiego Kościoła, który w szczególności wykonywany jest przez biskupów nauczających w łączności z papieżem.
- 4) Nauczanie owych biskupów w łączności z papieżem oraz wykonywanie Urzędu Nauczycielskiego² zapewniły prorockim objawieniom PŻwB wspomniane pieczęcie aprobaty (*Nihil Obstat* oraz *Imprimatur* z 28.11.2005), które pozostają w mocy do dnia dzisiejszego.
- 5) Na mocy nadania *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego prorockim objawieniom PŻwB, chrześcijanom nie wolno stawiać się wobec nich w pozycji sędziego ani publicznie je potępiać³. Przeciwnie, ponieważ wszyscy chrześcijanie „winni zgadzać się ze zdaniem swego biskupa w sprawach wiary i moralności” oraz „trwać przy nim” oraz przy Urzędzie Nauczycielskim „w religijnej uległości”⁴, *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego udzielone prorockim objawieniom PŻwB domagają się od wiernych chrześcijan wspomnianej religijnej uległości.

Poniżej rozwijam te pięć punktów.

- 1) Prorockie objawienia PŻwB posiadają *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego – tj. oficjalne kościelne pieczęcie aprobaty.

Ponieważ Urząd Nauczycielski Kościoła ma obowiązek „chronić Lud Boży przed wypaczeniami i słabościami oraz zapewnić mu obiektywną możliwość wyznawania bez błędu autentycznej wiary”⁵, jak również „wiernie ją wyjaśniać”⁶, bada on publikacje, zwłaszcza dzieła dotyczące wiary i moralności, oraz orzeka o tym, czy są one wolne od błędów doktrynalnych.

19 marca 1975 r. Kongregacja Nauki Wiary wydała normy dla pasterzy Kościoła, którzy mają obowiązek czuwać nad publikacjami treści dotyczących wiary i moralności, które powinny być przedstawiane Kościołowi do „aprobaty”. Upoważnienie to zostało ponownie wyrażone w Kodeksie Prawa Kanonicznego z 1983 r. w kan. 823. Takiej aprobaty udziela się w procedurze, którą rozpoczyna przedstawienie przez autora tekstu do tzw. *ensor librorum* lub *deputatus*, którzy zostali wyznaczeni przez biskupa lub inne władze kościelne do przeprowadzania tego rodzaju badania. Jeśli cenzor nie znajduje błędu doktrynalnego

1 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

2 KKK 892.

3 Benedykt XIV, *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione*, III, c. 53, n. 15, Bruksela 1840.

4 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

5 KKK 890.

6 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Dei Verbum*, 10.

w dziele, udziela *Nihil Obstat* („Nie ma przeciwwskazań” do publikacji), które poświadczą ten fakt. Jeśli biskup udzieli swoje *Imprimatur* („Zezwala się na druk”), ta kościelna pieczęć stanowi „aprobate” dzieła, która umożliwi jego „wystawianie oraz sprzedawanie w kościołach”⁷ oraz stanowi „gwarancję, tak prawną jak moralną, dla autorów, wydawców i czytelników”⁸, że dzieło to „nie zawiera niczego przeciwnego autentycznemu Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła w sprawach wiary i moralności” oraz „że zostały wypełnione wszystkie odpowiednie przepisy prawa kanonicznego”⁹.

28 listopada 2005 r. J.E. Bp Felix Toppo, S.J., D.D., udzielił *Nihil Obstat* pismom PŻwB. 28 listopada 2005 r. J.E. Abp Ramon C. Arguelles, STL, DD, udzielił *Imprimatur* objawieniom PŻwB.

Ponadto 24 listopada 2005 r. Biskup Felix Toppo napisał następujący list, który został dołączony do nauczycielskiego *Nihil Obstat*, podkreślający nadprzyrodzoną naturę objawień PŻwB:

„Przeczytałem wszystkie tomy Prawdziwego Życia w Bogu i przemyślałem ich treść. Naprawdę wierzę, że książki te zawierają Boski Dialog Trójcy Świętej, Matki Bożej i aniołów z ludzkością poprzez Vassulę Rydén. Nie znalazłem niczego niewłaściwego, niczego, co przeciwstawiałoby się prawdziwemu nauczaniu Kościoła w odniesieniu do wiary i moralności. Czytanie tych książek i rozmyślanie nad ich treścią przynosi wszystkim korzyść duchową. Polecam te książki każdemu chrześcijaninowi.”

30 września 2004 r. Arcybiskup Lipy Ramon C. Arguelles, STL, DD, który udzielił prorockim objawieniom PŻwB *Imprimatur* Urzędu Nauczycielskiego, napisał następujący list poświadczający nadprzyrodzoną naturę prorockich objawień PŻwB¹⁰:

„Kardynał Józef Ratzinger okazał taką Chrystusową otwartość umysłu, kiedy stanął na czele rewizji sprawy Vassuli Ryden. Poprzez Ojca Prospero Grech, Konsultanta Kongregacji Nauki Wiary, ten dobry kardynał poprosił Vassulę o odpowiedź na pięć pytań (zob. list z datą 4 kwietnia 2002), aby wyjaśnić niektóre trudności sugerowane w Nocie z 1995 roku, odnoszące się do pism *Prawdziwe Życie w Bogu* oraz jej działalności z nimi związanej. Odpowiedzi ogromnie pomogą niektórym wątpiącym Tomaszom, którzy są wezwani, aby zachować pokój umysłu...

7 Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego stwierdza: „*Approval (approbatio) ... signifies that he has found nothing in it which he perceives to be harmful to faith and morals ... This approval ... informs the prospective reader that the pastor of the church deemed the book not to be a danger to faith and morals. It also permits the book to be ... displayed and sold in churches.*” (*The Commentary in the Code of Canon Law – A Text and Commentary*, Paulist Press, Mahwah, 1985, s. 580). Por. także Kongregacja Nauki Wiary, *Instrukcja o niektórych aspektach wykorzystania środków społecznego przekazu w promocji nauki wiary*, 30 marca 1992, 7-15.

8 Kongregacja Nauki Wiary, *Instrukcja o niektórych aspektach wykorzystania środków społecznego przekazu w promocji nauki wiary*, 10 § 1.

9 Tamże, 7 § 2.

10 W 1978 r. Kongregacja Nauki Wiary wydała „Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań”, w których stwierdza: „Kiedy władze kościelne zostaną poinformowane o domniemanych objawieniach lub przesłaniach, ich zadaniem jest: a) po pierwsze, ocenienie faktu według kryteriów pozytywnych i negatywnych (por. poniżej, n. I); b) następnie, jeśli rezultaty badania będą temu sprzyjały, zezwolenie na pewne publiczne wyrazy kultu bądź pobożności i stałe czuwanie nad nimi z wielką roztropnością (zgodnie z formułą «*pro nunc nihil obstaré*»); c) w końcu, w świetle doświadczeń zgromadzonych z upływem czasu, ze szczególnym uwzględnieniem trwałości owoców duchowych, zrodzonych przez nową pobożność, wyrażenie oceny *de veritate et supernaturalitate*, jeśli przypadek tego wymaga” (Nota wstępna, nr 2).

Kardynał Ratzinger poprosił O. Józefa Augustyna Di Noia O.P., Podsekretarza Kongregacji Nauki Wiary o dostarczenie Pani Ryden kopii tego listu, **aby umożliwić jej poinformowanie wszystkich** o wymianie tych listów z wyjaśnieniami. Jestem niezmiernie szczęśliwy, że kardynał Ratzinger doskonale odzwierciedla postawę Ojca Świętego, którego wielką obsesją i prawdopodobnie powodem życia oraz energii, jaką ujawnia, jest JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN...

Niezależnie od tego, jakie było przeszłe życie pani Ryden, **może ona być i już jest narzędziem Boga w naszych czasach, aby urzeczywistnić Boże marzenie**, marzenie Ojca Świętego, marzenie Kościoła, które może być największym wydarzeniem pierwszych lat Trzeciego Tysiąclecia: JEDNOŚĆ WSZYSTKICH UCZNIÓW CHRYSZTUSA! Ludzie tacy jak Vassula, którzy cierpią dla sprawy jedności chrześcijan wraz z Ojcem Świętym potrzebują zachęty, zrozumienia i modlitwy. Ja chcę jej to dać, przyłączając się nie tylko do Ojca Świętego, kard. Ratzingera, ale i do wielu nieznanych dusz, które szczerze pragną odnowy chrześcijaństwa, odnowionego porwy ewangelizacji, jedności wszystkich braci chrześcijan. Niech Maryja pomoże nam wzrastać w PRAWDZIWYM ŻYCIU W BOGU.”¹¹

2) *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Kościoła stanowią wykonywanie jego Urzędu Nauczycielskiego.

Trzeba zauważyć, że Urząd Nauczycielski Kościoła korzysta z trzech stopni autorytetu nauczania, których wierni winni się trzymać, a które domagają się od nich odpowiednio „uległości wiary” (dwa pierwsze stopnie autorytetu nauczycielskiego) oraz „religijnej uległości” (trzeci stopień autorytetu nauczycielskiego, np. wobec *Imprimatur* i *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego).

Spośród tych trzech stopni obowiązującego nauczania magisterialnego, które ustanawiają „hierarchię prawd, które wierzący przyjmuje”¹², istnieją: 1) prawdy nauczane jako objawione przez Boga (*depositum fidei*)¹³¹⁴, 2) podane „w sposób definitywny” prawdy odnoszące się do wiary i moralności blisko związane z prawdami objawionymi¹⁵, 3) nauczanie niedefinitywne, które: a) pomaga w lepszym zrozumieniu prawd objawionych oraz wyjaśnienia ich treści, b) zwraca uwagę na związek określonej nauki z prawdami wiary, albo c) zapobiega koncepcjom niezgodnym z tymi prawdami¹⁶.

W oficjalnym dokumencie watykańskim, wydanym przez Kongregację Nauki Wiary pt. *Donum Veritatis*, wymienia się czwartą kategorię nauczania magisterialnego, tj. zwyczajne

11 List Arcybiskupa Lipy Ramona C. Arguellesa, STL, DD z dnia 30 września 2004 r., w: Prawdziwe Życie w Bogu. Wyjaśnienia z Kongregacją Nauki Wiary, http://www.voxdomini.com.pl/vass/kongregacja_vd.pdf

12 Kongregacja Nauki Wiary, *Wyjaśnienie doktrynalne dotyczące końcowej części formuły „Wyznania wiary”*, 4 czerwca 1998, nr 4.

13 KKK 84.

14 Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja *Donum Veritatis*, nr 23: „Sposobem, w jaki należy przyjąć naukę, co do której Urząd Nauczycielski Kościoła stwierdza w sposób nieomylny i uroczysty, że jest zawarta w Objawieniu, jest wiara teologalna. Ta akceptacja rozciąga się na zwyczajne i powszechne nauczanie Urzędu Nauczycielskiego, gdy podaje on do wierzenia jakąś prawdę wiary jako objawioną przez Boga”.

15 Tamże: „Gdy podaje on «w sposób definitywny» prawdy odnoszące się do wiary i moralności, nie objawione wprawdzie przez Boga, jednak ściśle i wewnętrznie związane z Objawieniem, powinno się je przyjąć w sposób zdecydowany”.

16 Tamże: „Gdy natomiast nie chcąc wypowiedzieć się w sposób «definitywny», Urząd Nauczycielski podaje pewną naukę w celu głębszego zrozumienia Objawienia i tego wszystkiego, co wyjaśnia jego treść, lub też po to, by zwrócić uwagę na związek tej nauki z prawdami wiary, lub w końcu, by zapobiec koncepcjom niezgodnym z tymi prawdami, wymaga się religijnego posłuszeństwa woli i rozumu. Nie może być ono jedynie zewnętrzne i dyscyplinarne, lecz powinno zawierać się w logice posłuszeństwa wiary i pod jej wpływem”.

wypowiedzi poddyktowane roztropnością w sprawach dyscyplinarnych¹⁷.

- I) Do pierwszego stopnia autorytetu nauczycielskiego przynależą „prawdy nauczane jako objawione przez Boga”. To jest sprawowanie „najwyższego Urzędu Nauczycielskiego”¹⁸, powszechnie określanego mianem „magisterium nadzwyczajnego” lub „uroczystego”, które jest powszechnie obowiązujące. Prawdy te stanowią doktryny *de fide credenda*¹⁹, zwane inaczej „nieomylnymi dogmatami” lub „dogmatami definitywnymi”, które wymagają od wiernych przyjęcia „wiarą teologalną”; zawarte są bezpośrednio w słowie Bożym, a Urząd Nauczycielski uznał je za objawione przez Boga. Te prawdy są nieomyłne, a wierni winni im okazywać „posłuszeństwo wiary”²⁰.
- II) Treści drugiej kategorii należą do wypowiedzi Urzędu Nauczycielskiego, który „podaje «w sposób definitywny» prawdy odnoszące się do wiary i moralności, nie objawione wprawdzie przez Boga, jednak ściśle i wewnętrznie związane z Objawieniem”. Prawdy te nie są bezpośrednio zawarte w depozycie wiary (*depositum fidei*), ale zakorzenione są w pierwszorzędnym nauczaniu *depositum fidei* jako prawdy drugorzędne, albo też jako drugorzędne przedmioty nieomyślności, które w sposób konieczny wynikają z nich logicznie lub historycznie, i które potrzebne są do tego, by wiernie je objaśniać. Ogłaszanie tego nauczania stanowi wykonywanie „zwyczajnego Urzędu Nauczycielskiego”²¹ i jest ono powszechnie obowiązujące. Te prawdy drugorzędne są doktrynami *de fide tenenda*²², i „powinno się je przyjąć w sposób zdecydowany”²³, a każdy, kto je odrzuca, „sprzeciwia się nauczaniu Kościoła katolickiego”²⁴.
- III) Trzecią kategorię wypowiedzi Urzędu Nauczycielskiego stanowi nauczanie nie-definitywne, które a) służy jako pomoc w lepszym zrozumieniu prawd objawionych oraz wyjaśnienia ich treści, b) zwraca uwagę na związek określonej nauki z prawdami wiary, albo c) zapobiega koncepcjom niezgodnym z tymi prawdami²⁵

17 Tamże, nr 24: „(...) Urząd Nauczycielski, mając na celu wierną służbę Ludowi Bożemu, a w szczególności ostrzegając go przed niebezpiecznymi opiniami mogącymi prowadzić do błędu, może interweniować w kwestiach spornych, z którymi łączą się, obok zasad stałych, elementy drugorzędne i mniej ważne. (...) Gotowość do lojalnej akceptacji tego nauczania, głoszonego przez Urząd Nauczycielski w materii, która sama w sobie może podlegać udoskonaleniom, powinno stanowić regułę. (...) Teolog wie, że pewne wypowiedzi Urzędu Nauczycielskiego mogły być usprawiedliwione w czasie, w którym zostały ogłoszone, odnosiły się bowiem do twierdzeń zawierających gmatwaninę sądów prawdziwych i takich, które mogły od prawdy odbiegać. I dopiero upływ czasu pozwolił na właściwą ich ocenę, a dzięki pogłębionym studiom mógł nastąpić prawdziwy postęp w zakresie doktryny”.

18 KKK 891.

19 Kongregacja Nauki Wiary, *Wyjaśnienie doktrynalne dotyczące końcowej części formuły „Wyznania wiary”*, dz. cyt., nr 8.

20 Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja *Donum Veritatis*, dz. cyt., nr 29.

21 KKK 892.

22 Kongregacja Nauki Wiary, *Wyjaśnienie doktrynalne dotyczące końcowej części formuły „Wyznania wiary”*, dz. cyt., nr 8.

23 Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja *Donum Veritatis*, nr 23. Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

24 Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 750 § 2.

25 Kongregacja Nauki Wiary, Instrukcja *Donum Veritatis*, nr 23: „Gdy natomiast nie chcąc wypowiedzieć się w sposób «definitywny», Urząd Nauczycielski podaje pewną naukę w celu głębszego zrozumienia Objawienia i tego wszystkiego, co wyjaśnia jego treść, lub też po to, by zwrócić uwagę na związek tej nauki z prawdami wiary, lub w końcu, by zapobiec koncepcjom niezgodnym z tymi prawdami, wymaga się religijnego posłuszeństwa woli i rozumu. Nie może być ono jedynie zewnętrzne i dyscyplinarne, lecz powinno zawierać się w logice posłuszeństwa wiary i pod jej wpływem”.

(np. *Imprimatur* i *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego).

Pragnę podkreślić, że te trzy stopnie nauczania magisterialnego konstytuują doktrynę katolicką²⁶ poprzez „posłuszeństwo wiary” lub „religijne posłuszeństwo”. Katechizm Kościoła Katolickiego ukazuje, w jaki sposób wierni powinni przyjmować tę doktrynę: „Nauczaniu zwyczajnemu wierni powinni okazać «religijną uległość ich ducha», która różni się od uległości wiary, a jednak jest jej przedłużeniem”. Fragment *Lumen gentium* nr 25 dotyczy „religijnego posłuszeństwa (*assensus religiosus*) rozumu i woli” – wymaganego dla trzeciej kategorii; odróżnia się je od „posłuszeństwa wiary” (*assensus fidei*) – wymaganego dla pierwszej i drugiej kategorii.

Chociaż tego rodzaju rozróżnienie posłuszeństwa podkreśla istnienie różnych stopni uległości wobec nauczania magisterialnego, to jednak Urząd Nauczycielski z nie mniejszym naciskiem podchodzi do dotyczącego wszystkich chrześcijan obowiązku wiernego poddania się Kościołowi we wszystkich wspomnianych kategoriach jego autorytetu nauczycielskiego: „Gotowość do lojalnej akceptacji tego nauczania, głoszonego przez Urząd Nauczycielski w materii, która sama w sobie może podlegać udoskonaleniom, powinno stanowić regułę”²⁷.

3) Kościół wymaga od wiernych chrześcijan „trwania w religijnej uległości” przy nauczaniu Urzędu Nauczycielskiego Kościoła, który w szczególności wykonywany jest przez biskupów nauczających w łączności z papieżem.

Powód, dla którego Kościół katolicki utrzymuje, iż wierni mają okazywać „religijną uległość” wobec owego oficjalnego, choć niedefinitywnego nauczania zwyczajnego Magisterium (np. wobec oficjalnego *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat*), wyrażony został w następującej wypowiedzi Katechizmu:

„**Boska asystencja jest także udzielona następcom Apostołów**, nauczającym w komunii z następcą Piotra, a w sposób szczególny Biskupowi Rzymu, pasterzowi całego Kościoła, gdy – **nie formułując definicji nieomyłnej i nie wypowiedając się w «sposób definitywny»** – **wykonuje swoje nauczanie zwyczajne**, podaje pouczenia, które prowadzą do lepszego zrozumienia Objawienia w dziedzinie wiary i moralności. **Nauczaniu zwyczajnemu wierni powinni okazać «religijną uległość ich ducha»²⁸**, która różni się od uległości wiary, a jednak jest jej przedłużeniem”²⁹.

Chociaż *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* mogą być udzielone przez biskupa miejsca dla jego diecezji, nie należy tracić z oczu faktu, że te oficjalne pieczęcie, mimo iż udzielone lokalnie i w obrębie jednej diecezjalnej jurysdykcji, zwyczajowo³⁰ przekraczają granice jurysdykcyjne na mocy kolegalności biskupów oraz ich uznawania przez pozostałych biskupów na całym świecie. Pomimo zamieszania wewnątrz Kościoła zapowiedzianego w rozmaitych zatwierdzonych objawieniach maryjnych, poniższe stwierdzenia Kościoła artykułują trwałą kolegalność oraz wzajemne relacje pomiędzy biskupami:

„Kolegalna jedność przejawia się również w stosunkach poszczególnych biskupów z Kościołami partykularnymi i z Kościołem powszechnym. (...) Poszczególni zaś biskupi są widzialnym źródłem i fundamentem jedności w swoich partykularnych Kościołach, uformowanych na wzór Kościoła powszechnego, w którym istnieje i z których się składa jeden i jedyny Kościół katolicki. Toteż poszczególni biskupi reprezentują każdy swój Kościół, wszyscy zaś razem z papieżem cały Kościół, złączeni więzią pokoju, miłości i jedności”³¹.

„Duch kolegalny jest duszą współpracy między biskupami na szczeblu regionalnym, krajowym i międzynarodowym. Akt kolegalny w znaczeniu ścisłym wymaga działania ca-

26 Tamże.

27 Tamże, nr 24.

28 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

29 KKK 892.

30 Por. Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 23–28.

31 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 23.

tego kolegium razem z jego głową wobec całego Kościoła”³².

„Przez samą konsekrację biskupią otrzymują biskupi wraz z zadaniem uświęcania, także zadanie nauczania i rządzenia, które z natury swojej mogą być wykonywane tylko w hierar-
chicznej wspólnocie z Głową Kolegium i jego członkami”³³.

W świetle tych wypowiedzi, jeśli ktoś decyduje się na publiczne potępienie dzieł, które posiadają obecnie tę pieczęć Urzędu Nauczycielskiego – czy dokonywałoby się to rękoma lub ustami kapłana, czy osoby świeckiej – takie działania poszczególnych osób Kościoł uznawałby jako co najmniej „naganne”:

„Jakkolwiek członek Kościoła zachowuje wolność w odrzuceniu objawienia prywatnego, które otrzymało oficjalne kościelne zatwierdzenie, to jednak rzeczą naganną byłoby publiczne wypowiadanie się przeciwko niemu”³⁴.

Przypominam tu fakt, że historia Kościoła katolickiego nie zna przypadku, w którym pozytywne orzeczenie *constat de supernaturalitate* (stwierdzenie nadprzyrodzonego źródła) wydane przez biskupa miejsca w odniesieniu do prorockich objawień o zasięgu narodowym lub międzynarodowym zostałoby później zakwalifikowane do zakazanej kategorii *constat de non supernaturalitate* (wykluczenie nadprzyrodzonego źródła) przez Stolicę Apostolską. Trzeba przyznać, że biorąc pod uwagę mnóstwo zgłaszanych objawień prorockich lub ukazania się na całym świecie pozytywne lub negatywne osądy dokonane przez Stolicę Świętą są rzadkie, zajmują wiele czasu, a Stolica Apostolska często w takich sprawach milczy. Jednakże w celu uniknięcia pozostawiania ostatecznego osądu w gestii poszczególnych chrześcijan Kościół proponuje jako najlepszy tok postępowania odwołanie się do zabezpieczenia doktrynalnego poprzez nadanie przez biskupa *Imprimatur* i/lub *Nihil Obstat*, które, jak zaznaczono wcześniej, stanowią „aprobate” dzieła, która umożliwia jego „wystawianie oraz sprzedawanie w kościołach”³⁵ oraz stanowi „gwarancję, tak prawną jak moralną, dla autorów, wydawców i czytelników”³⁶, że dzieło to „nie zawiera niczego przeciwnego autentycznemu Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła w sprawach wiary i moralności”³⁷.

Wspomnieć należy także listy biskupów, którzy nadali objawieniom prorockim PŻwB *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat*, które zaświadczały ich nadprzyrodzonej naturze, gdy stwierdzają, że „zawierają Boski Dialog Trójcy Świętej, Matki Bożej i aniołów z ludzkością poprzez Vassulę Rydén”³⁸, która „jest narzędziem Boga w naszych czasach, aby urzeczywistnić Boże marzenie, marzenie Ojca Świętego, marzenie Kościoła, które może być największym wydarzeniem pierwszych lat Trzeciego Tysiąclecia: **JEDNOŚĆ WSZYSTKICH UCZNIÓW CHRYSTUSA!**”³⁹

32 Synod Biskupów z 1985 r., *Relacja końcowa* II, C, 4: „L’Osservatore Romano”, wyd. polskie, nr 12 (1985), s. 6.

33 Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 375 § 2.

34 *Mariology, A Guide for Priests, Deacons, Seminarians and Consecrated Persons*, (red.) Mark I. Miravalle, Queenship, 2008, s. 830.

35 Komentarz do Kodeksu Prawa Kanonicznego stwierdza: „*Approval (approbatio) ... signifies that he has found nothing in it which he perceives to be harmful to faith and morals ... This approval ... informs the prospective reader that the pastor of the church deemed the book not to be a danger to faith and morals. It also permits the book to be ... displayed and sold in churches.*” (*The Commentary in the Code of Canon Law – A Text and Commentary*, Paulist Press, Mahwah, 1985, s. 580). Por. także Kongregacja Nauki Wiary, *Instrukcja o niektórych aspektach wykorzystania środków społecznego przekazu w promocji nauki wiary*, 30 marca 1992, 7-15.

36 Kongregacja Nauki Wiary, *Instrukcja o niektórych aspektach wykorzystania środków społecznego przekazu w promocji nauki wiary*, 10 § 1.

37 Tamże, 7 § 2.

38 „Vox Domini” 3 (2010) 122, s. 37.

39 List Arcybiskupa Lipy Ramona C. Arguellesa, STL, DD z dnia 30 września 2004 r., w:

- 4) **Nauczanie owych biskupów w łączności z papieżem oraz wykonywanie Urzędu Nauczycielskiego⁴⁰ zapewniły prorockim objawieniom PŻwB wspomniane pieczęcie aprobaty (*Nihil Obstat* oraz *Imprimatur* z 28.11.2005), które pozostają w mocy do dnia dzisiejszego.**

Ponieważ zadanie wiernego interpretowania objawionego słowa Bożego powierzone zostało „biskupom w komunii z następcą Piotra, Biskupem Rzymu”⁴¹, którzy nawet gdy nie formułują definicji nieomyślnej i nie wypowiedają się w „sposób definitywny”⁴², wykonują swoje nauczanie zwyczajne, wierni winni zgadzać się z ich decyzjami dotyczącymi wiary i moralności. Rozważmy następującą wypowiedź dekretu Soboru Watykańskiego II:

„Biskupom nauczającym w łączności z papieżem należy się od wszystkich cześć jako świadkom boskiej i katolickiej prawdy, **wierni zaś winni zgadzać się ze zdaniem swego biskupa w sprawach wiary i obyczajów**, wyrażonym w imieniu Chrystusa, i trwać przy nim w religijnej uległości”⁴³.

O ile nadanie prorockim objawieniom PŻwB magisterialnych pieczęci *Imprimatur* i *Nihil Obstat* oraz listy biskupów, którzy ich udzielili, wyrażają odpowiednio aprobatę i gwarancję oraz pozytywny osąd o ich nadprzyrodzonej naturze⁴⁴, a wierni chrześcijanie winni zgadzać się z osądem swojego biskupa, o tyle wierni mogą bez obaw podchodzić do nich jako do autentycznego objawienia udzielonego przez Boga dla naszych czasów.

- 5) **Na mocy nadania *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego prorockim objawieniom PŻwB, chrześcijanom nie wolno stawiać się wobec nich w pozycji sędziego ani publicznie je potępiać⁴⁵. Przeciwnie, ponieważ wszyscy chrześcijanie „winni zgadzać się ze zdaniem swego biskupa w sprawach wiary i moralności” oraz „trwać przy nim” oraz przy Urzędzie Nauczycielskim „w religijnej uległości”⁴⁶, *Imprimatur* oraz *Nihil Obstat* Urzędu Nauczycielskiego udzielone prorockim objawieniom PŻwB domagają się od wiernych chrześcijan wspomnianej religijnej uległości.**

W swoim traktacie na temat beatyfikacji i kanonizacji odpowiednio Sług Bożych i Błogosławionych kardynał Prospero Lambertini (koronowany później jako papież Benedykt XIV) przyznał, że o ile można nie zdecydować się na podążanie za jakimś zatwierdzonym przez Kościół objawieniem prorockim, ponieważ Bóg pobłogosławił nas wieloma, z których możemy wybierać, to jednak całkowicie zabronione jest czynienie tego *bez powodu, bez należytej skromności i z pogardą* – publiczne potępienie tego, co Kościół ocenił pozytywnie przez oficjalne pieczęcie aprobaty, jest rzeczą co najmniej „naganną”⁴⁷.

„Można nie uznawać takich objawień, o ile czyni się tak ze skromnością, racjonalnie i nie z powodu pogardy”⁴⁸

Prawdziwe Życie w Bogu. Wyjaśnienia z Kongregacją Nauki Wiary, http://www.voxdomini.com.pl/vass/kongregacja_vd.pdf

40 KKK 892.

41 KKK 85.

42 KKK 892.

43 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

44 Kongregacja Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań*, Nota wstępna, nr 2, a-c.

45 Benedykt XIV, *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione*, III, c. 53, n. 15, Bruksela 1840.

46 Konst. dogm. Soboru Watykańskiego II *Lumen gentium*, nr 25.

47 *Mariology, A Guide for Priests, Deacons, Seminarians and Consecrated Persons*, (red.) Mark I. Miravalle, Queenship, 2008, s. 830.

48 Benedykt XIV, *De servorum Dei beatificatione et beatorum canonizatione*, III, c. 53, n. 15: „Hinc sequitur, unumquemque, salva fide catholica, posse praedictis revelationibus assensum non praestare, modeste tamen, rationabiliter, et citra contemptum”.

WNIOSKI

W przeżywanym Końcu Czasów, gdy wiele biblijnych proroctw się wypełnia, w szczególności Dn 9, 27; Mt 24, 15; 2 Tes 2, 3-13; Ap 13, więcej uwagi niż kiedykolwiek wymaga się od Bożych pasterzy, których On powołuje do pasienia swej trzody zdrowym nauczaniem, które nie tylko zachowuje depozyt wiary Kościoła oraz żywą Tradycję, lecz rozwija je, „z głębia znaczenie objawionego Słowa i komunikuje je innym”⁴⁹. W tym trzecim tysiącleciu, w którym wszyscy kapłani są zachęceni do „wypłynięcia na głębię”⁵⁰ i podjęcia „nowej ewangelizacji”⁵¹, prorockie objawienia aprobowane przez Kościół odgrywają istotną rolę, ponieważ niosą nadprzyrodzone pilne wezwanie, które wpłynie na przyszłość ludzkości i zmieni życie milionów ludzi. Przypomnijmy sobie fakt, że kiedy Matka Boża w Fatimie zapowiedziała, iż wiele narodów ziemi zostanie unicestwionych, jeżeli ludzkość się nie nawróci, to uczyniła to *po tym*, jak wystosowała pilne wezwanie do Kościoła i ludzkości w kluczowym momencie historii. Podobne wezwanie skierowane dziś do Kościoła i ludzkości odnajdujemy w zatwierdzonych kościelnie prorockich objawieniach Prawdziwego Życia w Bogu. Co bardziej znaczące, konsekwencje tego wezwania, jeśli zostanie zlekceważone, będą globalne. Jako duszpasterz, zapraszam gorąco wszystkich chrześcijan dobrej woli do medytowania nad boskimi objawieniami Prawdziwego Życia w Bogu dla własnego duchowego pożytku oraz dla poprawy ludzkości.

O. dr J. L. Iannuzzi

*Przekład z ang.: Katarzyna Radwańska
Korekta i konsultacja teologiczna: Aleksander Sztramski*

Ojciec Joseph Iannuzzi

Wybitny teolog i autor książek na temat objawień i proroctw. Studia doktoranckie ukończył na Papieskim Uniwersytecie Gregorianum. Jest członkiem Zgromadzenia Oblatów św. Józefa w Rzymie. Współpracował z egzorcystą o. Gabrielem Amorthem (głównym egzorcystą Rzymu). Gościł w telewizji EWTN oraz w wielu programach telewizyjnych i radiowych.

Obecnie pełni posługę w Rzymie.

<http://www.ltdw.org/about-fr-joe.html>

49 Kongregacja ds. Duchowieństwa, *Kapłan głosiciel słowa, szafarz sakramentów i przewodnik wspólnoty w drodze do trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa*, Poznań 1999.

50 Jan Paweł II, List apost. *Novo millennio ineunte*, nr 1, 15, 38.

51 Tamże, nr 2.